

[Arne Bjerregaard]

Endelig må jeg sige til hr. Tang Sørensen, som har fremsat et dagsordensforslag og klandrer os for ikke at ville stemme for det, at vi er medforslagsstillere til et dagsordensforslag, som er mere indholdsrigt. På den anden side må jeg stadig væk sige, at vi er imod denne særskat, vi har ikke ønsket denne særskat, og vi har ikke stemt for den. Det er lidt billigt, at fremskridtspartiet gang på gang fremkommer med slige forslag, men hver eneste gang der bliver fremsat et forslag til hjælp for erhvervslivet, så stemmer fremskridtspartiet kategorisk imod.

Alfred Hansen (DR):

Jeg siger tak til ministeren, fordi ministeren kunne bekræfte, at ministeren var bekendt med planerne i den vesttyske regering om, at man stiler efter at afvikle pris- og afsætningsgarantien for mælkeprodukter, og at man også stiler efter indskrænkninger for andre landbrugsprodukter. Endvidere er ministeren åbenbart også bekendt med, at man stiler efter at forhøje medansvarsafgiften og afskaffe vetoretten.

Jeg skal derfor spørge ministeren, hvordan regeringen vil forholde sig til de forhandlinger, som måtte komme i EF på vesttysk initiativ, hvordan ministeren vurderer mulighederne for at opretholde EFs landbrugsordninger, som de er nu, og hvordan ministeren vurderer disse landbrugsordningers muligheder i fremtiden, når det i dag er en kendsgerning, at de beslaglægger 70 pct. af hele EFs budget.

Nu skal det ikke være noget oxfordmøde, men da landbrugsministeren provokerede mig til at give oplysning om, hvilken forstand jeg i grunden havde på, hvad et frit erhverv var, eller noget i den retning, så skal jeg oplyse ministeren om, at jeg rent faktisk er og i mange år har været historielærer. Dermed har man selvfølgelig ikke dokumenteret, at man har indsigt i erhvervslivets forhold, men jeg er rent faktisk historielærer. Jeg kan give den yderligere oplysning til ministeren, at jeg indtil mit 23. år ernærede mig som landmand og har fået mit udkomme udelukkende ved at producere i et dengang frit erhverv.

Jeg synes i og for sig, at ministeren selv i sin første tale i den debat, der har været, leverede beviset for, at vi ikke længere er frie

til selv at bestemme vores produktionsvilkår og vores afsætningsmuligheder. Ministeren sagde nemlig, at vi må tage nogle initiativer, men vi må selvfølgelig være sikre på, at de ikke er EF-stridige. Det vil altså sige, at vi må tage til EF og få tilladelse til at tage visse initiativer. Hr. Erhard Jakobsen sagde noget tilsvarende, måske lidt stærkere, nemlig at vi ikke kunne gøre noget ved priserne på landbrugsvarerne, for det var EF, der skulle bestemme det, og vi kunne heller ikke gøre noget ved renten, men derudover skulle vi gøre en hel masse. Det er sagen i en nøddeskal, at det er EFs landbrugsordninger, der har tvunget den danske landmand ud med tiggerstaven.

Jeg vil gerne spørge ministeren, om ministeren kan henvise til, at man tidligere i historien i så stor udstrækning fra landbrugets side har gået tiggergang til Christiansborg, som tilfældet har været de seneste måneder.

Man kan godt have den holdning, som ikke er fremmed for socialdemokrater og ligesindede, at man selvfølgelig skal subsidiere erhvervslivet, men det er hyklerisk, hvis man som et liberalt parti påberåber sig et frit og selvstændigt erhvervsliv, samtidig med at man ønsker at poste statspenge i de samme virksomheder. Frihed og statstilskud kan ikke forenes. Man må sælge noget af sin frihed, hvis man vil have disse tilskud, det må man erkende, og det har socialdemokratiet og ligesindede vel heller ikke noget imod. Vi ønsker et frit og selvstændigt erhvervsliv.

Med hensyn til bevisførelsen for, at vi har fået det ringere, efter at vi er kommet ind i EF, så fremgik det ikke af ministerens sidste tale, for dér fik man faktisk indtryk af, at det var lyksalighederne, vi stemte os ind i i 1972. Men forholdet er det, at rentebyrden stort set er firedoblet, siden vi kom ind i EF, at jordpriserne er tredoblet, at udlandsgælden vel er otte-tidoblet, at skattetrykket er mangedoblet, og at bureaukratiet har taget et omfang, som forhindrer os i at køre et lille samfund som Danmark rationelt og administrerbart. Det skulle i og for sig være bevisførelse for, at det ikke gik, som man lovede før EF-afstemningen i 1972; hvis bare vi kom derind, så kunne vi sikre fuld beskæftigelse, ja, de ville endda stå i kø fra Norge og Sverige for at få lov til at komme ind i Danmark og få beskæftigelse. Man lovede endvidere, at så kunne det danske landbrug klare sig selv.